

Poletni »Škorenj« in Sicilija... a v odsotnosti sicilijanske mafije 2007

Po več kot mesec dni dolgem pohajkovanju po Franciji leta 2006 sem dobil iz vrhovnega poveljstva (admiral flote Sabina) namig, da je bilo sicer vse lepo, krasno, oh in sploh fajn, a zavljo pogostih premikanj vendarle malo naporno (naredila sva približno 7000 km).

»Kaj, ko bi preizkusila kakšno ležerno varianto, tako na »easy« ... plaža, kopanje, vztrajanje po več dni na odročnih obalah...«

»Hm,« sem si mislil... »SICILIJA?«

Odziv iz general štaba je bil pozitiven.

Idej za nove destinacije sem vesel. Tu so seveda razlogi, ki so predvsem praktične narave in en izmed njih je tudi ta, da mi vsaj ne bo treba prevzeti odgovornosti za morebitne nečimrnosti v smislu »*pa saj si rekel, da bo tako in tako*«.

OK. Cilji so bili torej jasni.

Treba je bilo le pripraviti plan, naštudirati prednosti, izključiti slabosti in po nekajmesečnem »*internetanju*« sva bila pripravljena za »*črnogorske*« počitnice.

Severno Italijo in Toskano sva poznala, kalabrijski jug in Sicilija pa sta mi po predelani literaturi postajala kar simpatična.

Dolžine italijanskega škornja z visoko peto se ne bi sramovala nobena »*prijateljica noči*« in tudi midva sva vedela, da bo za prečenje potrebno etapno tekmovanje.

Ker sva »zaštartala« že zjutraj, je bil cilj prve etape San Giovanni d'Asso.

Do njega sva se prebila preko Angharija in Lucignana.

Vmesna postojanka pa je bil obvezen »*šoping*« v ogromnih diskontih tik za Benetkami, basanje zalog v kamper ter seveda prav patološko ustavljanje ob vsaki spremembi zornega kota čez magično Toskano.

Tu sva se potepala že med prvomajskimi prazniki, pokrajina pa je bila v tem času prav fantastično drugačna. Večerna svetloba je v že tako pravljичno pokrajino vtkala še nek mističen pridih in z »*gasilsko cevjo*« namesto slamice sva srkala nektar, ki bo kot kakšen antioksidant blagodejno vplival na memorijo »*sivo*« sivih celic na jesen življenja.

Toskanski griči I

Toskanski griči II

Svežino jutra sva po prespani noči malo zamudila in neusmiljena pripeka je sprožila varnostni mehanizem v glavi: »*čim prej bo treba k morju*«. Večnega mesta sva se ognila v velikem loku in upala, da se bova lahko čim prej pognala v valove.

Obala pred Rimom ni tako enostavna za parkiranje kamperja (bralca naj le opomnim, da dobro prečešeta google earth) in kolikor toliko normalen prostor na plaži sva našla šele pri mestu Latina, kjer sva se odločila, da bo to tudi najino prenočišče. Opazovala sva slovo sonca, ribiče ter zadnje zaljubljene obalne pohajkovalce in srebala dobro ohlajeno vino s poreklom iz drugega konca sveta.

Latina

Neapelj. Z neko distanco do velikih mest sva se približevala Neaplju. Le ob »*skozihodu*« si ga bova zapomnila po ogromnih količinah smeti, najslabše tlakovani obalni cesti kar sem jih videl in vsiljivih uličnih prodajalcih.

Kakorkoli, na tej lokaciji niti nisva imela namena odkrivati tople vode, zato je bil obisk Pompejev logičen. V miru sva skuhala kosilo in se proti večeru podala na ogled mumij. Na klišejski turistični točki sva se ob arheološki neizobraženosti le »*pofočkala*«. No zadeva je impresivna ter seveda vredna ogleda, vendar v skladu z ukazi generalštaba, je bila Vila san Giovanni prioriteta in juriš na trajekt je bil zapovedan. Dilema, v kateri smeri se lotiti Sicilije, je ostajala do vkrcanja na trajekt. V računalniku je seveda obstajal lepo porisan zemljevid, ki je kazal v nasprotni smeri urinega kazalca. Ob sami invaziji pa se mi je nekako zazdelo, da morda pa bi le šla v smeri ure. Napaka.

Prvo, kar sem moral prilagoditi, je bila zamenjava startne v ciljno točko v Avtoroutu. Iz še danes meni neznanega razloga, se »*softver*« nekako s tem ni strinjal in kljub ponovni instalaciji programa je bil potek trase »*zapečen*«. Zadevo sem ignoriral. Napaka št. II. Bedasti »*kompjutr*« me je nato, logično, ves nadaljnji mesec pošiljal v vse enosmerne kar jih na Siciliji obstaja »*kontra*«, tako da sem moral vseskozi iskati alternativne ulice za vožnjo skozi mesta.

Napako št. III. sva odkrila, ko sva se hotela za vsako ceno približati obali. Namreč od Messine proti Catanii se vije proga tik ob morju. Cesta jim je bila, seveda nasprotno kot meni, pač v drugem planu. Z višine cestišča sva le nemočno opazovala kristalno modro morje in vročina mi je začela že počasi najedati.

Odrešitev pa se je le pokazala pri Santi Teresi di riva, kjer sva ob ustju skoraj presušene reke našla svoj prostor pod soncem.

Santa Teresa di riva

Kako fantastično sveža voda je bila tu sva spoznala šele, ko sva se »namakala« po ostalih plažah Sicilije. Namreč, morje je tu štel približno 23 čudovitih stopinj, drugje pa po moji oceni nekje okrog 27 ali več. Kot sem že omenil je bil po mojem mnenju razlog za takšno temperaturo izliv reke, ki jo je verjetno več teklo pod presušeno strugo kot pa po njej. Skratka, zadnja »prava« osvežitev na poti, da sploh ne omenjam vročinskega vala, ki sva ga dohitela ob vračanju proti domu. A o tem bralcema razložim kasneje. Sidro je bilo torej odvrženo daleč stran in kot pravijo Zmelkoow z možgani na off sva »pihala oblake, lomila korake...«.

Plažopis (seveda v kolikor bralca nimata kopice otrok) ni ravno zanimiv za opisovanje, zato mi ne zamerita, če bom dele o lenarjenju na plažah malo preskočil. Taormina je bilo prvo postajališče kamor sva se »privlekla«.

Na parkirišču v ostrem ovinku pred samim mestom sva si ob čudovitem razgledu na mali otoček skuhala kosilo in mirno prebavljala. Oglede sva praviloma vršila zvečer ali zjutraj, saj sem se čez dan zaradi neznosne vročine, spričo moje lenobe, razen v vodo, le težko kam spravil.

Castiglione di Sicilia je bila vas, malce umaknjena proti notranjosti, ki sva jo izbrala za nočno postojanko. Izbira seveda ni bila naključna, saj so se Sabini ob omembi Etne vedno zasvetile oči.

Taormina

Med potjo sva naletela še na čudovito sotesko skozi katero si je rečica sklesala zavito izumetničen kanjon. Nadaljevala sva s plezanjem na Castiglione, v daljavi pa je se je že, kakor iz velikanske havanke, vil dim z vrha največje »gore« na Siciliji.

Castiglione je tipična sicilijanska vasica z osrednjim trgom, na katerem so se proti večeru družili precej živahni prebivalci. Parkirala sva v senci nad obzidjem z lepim razgledom na sosednjo vas Francavilla in se odpravila na potep. Pred gostilno je bilo polno kvartopircev kakor tudi obstranskih opazovalcev. Prisotna turista sva bila najbrž samo midva. Vrvež je bil sproščujoč, življenjski slog domorodcev pa meni pisan na kožo in posnemanja vreden.

Castiglione di Sicilia

Ponoči pa se nama je zgodil mali pripetljaj, ki je rahlo skazil idilo. Zdolgočasena in nadebudno nagajiva mladina se je, medtem ko sva spala, lotila »guncanja« kamperja. V kolikor bi lepo ujeli ritem naju sploh ne bi motilo, a sem jih kljub temu poizkusil ignorirati. Razumljivo je, da niso odnehali. Sam pa sem medtem pripravil najbolj sočne balkanske kletvice, skoraj spil en rumenjaka za boljši glas, zgrabil jekleno podporno nogo od mize in kakor neandertalec sunkovito prirjovel iz kamperja. Mladež se je med smehom in vpitjem razbežala midva pa sva tako imela mir do jutra.

Etna

Etno sva osvojila na čisto turistični način. Terenski off road avtobusi, narejeni na osnovi Mercedes unimoga, vsak dan vozijo trume turistov na pobočja. Obisk bralcema toplo priporočam, sploh v kolikor še nista bila na luni, kajti občutek sem imel, da se bo zdaj, zdaj izza pobočja z lunarnim modulom pripeljal Neil Armstrong & co.

Abstrakt z »lune«

Kamnita reka

V izogib večjim mestom sva izpustila Catanio ter se nastanila na samem rtu pri svetilniku v Augusti.

Sabina se je bolj ali manj uspešno posvečala ribolovu, sam pa sem se ukvarjal z analizo zemljevida v smislu iskanja sanjskih plaž.

Rt Auguste

(05:44) Rana ura slovenskih fantov grob

Ideja, s katero sva se poigravala, je bila obisk Malte.

Glede na to, da je jug Sicilije izvrstna lokacija za obisk tega otoka s hidro gliserjem, so se meni, ki me štirje Petri Klepci skupaj z Martinom Krpanom ne spravijo na avion, sline kar cedile.

V Pozzallu se da kupiti karte, ki pa se nama niso zdele ravno poceni. Za končno odločitev pa je odtehtalo dejstvo, da bi morala na Siciliji pustiti kamper ter prenočiti na otoku.

Ker je denar pač sveta vladar, sva se odločila, da bova Malto pustila raje za drugič.

Za mestom Pozzallo lahko bralca, ki se bosta odločila za obisk Sicilije, naletita na zelo lep mivkast zaliv. Midva sva tu čofotala kar tri dni. Le drugi dan naju je presenetilo na tisoče rozastih meduz, ki jih je valovanje naplavljaljo na plažo. Po glavah se nama je že sprehajala misel o »teleportiranju« na kakšno drugo obalo, a glej čudo, naslednjega jutra ni bilo ne duha ne sluha o kakšnih sluzastih organizmih.

Pomirjena zaradi te ugotovitve sva zvečer obiskala mesto, ki je gostilo različne glasbenike in koncerti so se odvijali skozi cel vikend.

Tik ob glavnem trgu sva našla pizzeria asporto in si kar za šankom privoščila italijansko specialiteto z različnimi siri, kakopak ni manjkala prvoklasna mozzarella di buffala, ki je okus pizze ponesla v prava kulinarična nebesa.

Koncert, ki se je med tem odvijal, je bil pika na i, prav tako pa nama je miren spanec zaokrožil podobo čudovitega dne.

meduze pri Pozzallu

Peščeni ratrag

Zabava na višku

V kolikor bosta moja bralca kolovratila po Siciliji, obstaja kar nekaj lokacij, ki so »*must see*« in tudi midva jih nisva imela namena izpustiti. Seveda to včasih pomeni oddaljevanje od obale, a vendar bosta na koncu ugotovila, da se izplača.

Moteča je le vročina, ki je v poletnih mesecih skoraj nevzdržna, zato bom kar takoj povzel sklepno misel, ki sem jo sicer hranil za konec. Na Sicilijo se bom še vrnil, ampak to bo definitivno v mesecu maju.

Odmik od obale je pomenil romanje čez mesta Ragusa, Caltagirone, Piazza Armerina, Agrigento, tako da sva se na koncu spet lahko zasidrala ob obali, malo pred Sciacco. Mesta imajo seveda svoje značilnosti: keramika, mozaiki, rimski templji, čudovite cerkve, od sonca in požarov ožgana notranjost Sicilije pa je en sam nasad oljk, vinogradov in neskončnih polj pšenice.

Caltagirone

Presušena paša

Obala pred Sciacco

Ko sem že omenil požare, se mi zdi najbolj zanimivo to, da so za večino njih krivi kar domačini sami. Namreč, ko požanjejo pšenico, s plugom preorjejo krog okoli njive in zažgejo slamo, ki je ostala na polju.

Vsakomur je lahko jasno, da »*tampon cona*« v širini enega pluga le ob majčkeni pomoči vetra ne zadrži širjenja ognja, tako da so požari dokaj pogosti. Midva sva v mesecu dni naletela na vsaj pet aktivnih, da o pogašenih ne izgubljam besed. Skratka več kot čudno.

Ob obisku doline Agrigenta, naravnega parka z mini glinenimi vulkani Maccalube in templja Marinelle seveda nisva ostala ravnodušna, vseeno pa naju je vleklo nazaj k morju.

Po zemljevidu sodeč sva »predelala« že več kot polovično traso Sicilije in družno ugotovila, da je bila odločitev za to destinacijo povsem pravilna.

Na nadaljni poti sva se nadejala novih lepot in prigod, saj so naju čakale Marsalske soline, capo San Vito, Cefalu ter konec koncev Kalabrija in pa seveda Gargano, ki se obetajo v drugem delu potopisa. Icko.

Obala pred Sciacco

Marinella